

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 427/2021-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Elenou Ľalíkovou, advokátkou, Podbrezovská 34, Bratislava, proti postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Co 70/2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 3. marca 2021 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom krajského súdu v konaní označenom v záhlaví tohto uznesenia (ďalej aj „napadnuté konanie“). Okrem toho žiada, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu konať bez zbytočných prietahov, priznal mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 5 000 eur a náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou doručenou Okresnému súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) 27. júla 2011 domáhal proti Slovenskej republike, za ktorú koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“), zaplattenia sumy 117 308,54 eur z titulu náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

3. O žalobe sťažovateľa rozhodol okresný súd rozsudkom č. k. 19 C 123/2011-180 z 27. septembra 2013, ktorým žalovanému uložil povinnosť zaplatiť sťažovateľovi náhradu škody v sume

5 415,54 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 5 415,54 eur od 1. júla 2011 do zaplatenia, a vo zvyšnej časti žalobu sťažovateľa zamietol.

4. Proti rozsudku okresného súdu podali obe strany sporu odvolania, o ktorých rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 2 Co 558/2013 z 21. júna 2017 tak, že rozsudok okresného súdu vo výrokoch o povinnosti žalovaného zaplatiť sťažovateľovi sumu 5 415,54 eur a o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti potvrdil a vo výroku o povinnosti žalovaného uhradiť sťažovateľovi úrok z omeškania rozsudok zmenil a žalobu zamietol.

5. Konanie na krajskom súde (pôvodne) vedené pod sp. zn. 2 Co 558/2013 pritom bolo na základe ústavnej sťažnosti sťažovateľa zo 16. marca 2016 predmetom prieskumu zo strany ústavného súdu, ktorý nálezom č. k. II. ÚS 455/2017-19 zo 6. októbra 2017 vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu, sťažovateľovi priznal primerané finančné zadost'učinenie v sume 1 500 eur, náhradu trov v konaní pred ústavným súdom a vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti nevyhovel. Z obsahu predmetného nálezu je zrejmé, že ústavný súd neprikázal krajskému súdu vo veci konať bez zbytočných prietáhov, pretože v čase jeho rozhodovania už krajský súd vo veci samej rozhodol rozsudkom z 21. júna 2017.

6. O dovolaní sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu z 21. júna 2017 rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením č. k. 2 Cdo 135/2018 z 19. decembra 2019, ktorým predmetný rozsudok v napadnutej časti z dôvodu nedostatočného odôvodnenia zrušil a v rozsahu zrušenia mu vec vrátil na ďalšie konanie. Po vrátení veci bolo napadnuté konanie vedené krajským súdom pod novou pridelenou spisovou značkou sp. zn. 15 Co 70/2020.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta dĺžku napadnutého konania, ktorú označuje za „*extrémnu*“. Tvrdí, že krajský súd po zrušení veci najvyšším súdom o jeho odvolaní do podania ústavnej sťažnosti nerozhodol, aj keď mu bol spisový materiál vrátený už 29. mája 2020. Podľa názoru sťažovateľa tak aj napriek nálezu ústavného súdu č. k. II. ÚS 455/2017 zo 6. októbra 2017 naďalej dochádza zo strany krajského súdu k porušovaniu jeho označených práv, preto žiada, aby ústavný súd po prijatí jeho ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol tak, ako je uvedené v bode 1 tohto uznesenia.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v napadnutom konaní.

9. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu

týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť a ich namietané porušenie možno preskúmať spoločne (I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010, I. ÚS 190/2019, II. ÚS 27/2020).

10. Ústavný súd predovšetkým zdôrazňuje, že v prípade ústavných sťažností namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy takéto ústavné sťažnosti odmieta ako zjavne neopodstatnené, ak celková dĺžka konania pred súdom nesignalizuje reálnu možnosť zbytočných prietáhov, resp. ak argumenty v ústavnej sťažnosti v čase jej podania nepreukázali takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola ústavná sťažnosť prijatá na ďalšie konanie. K iným dôvodom zakladajúcim záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci (súdu), ktorá je vždy posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. I. ÚS 156/2019).

11. Na tomto mieste ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že ak v dvoch konaniach (formálne označených inými spisovými značkami) ide o rozhodovanie o stále tom istom odvolaní sťažovateľa proti tomu istému rozsudku, je, vychádzajúc z ústavným súdom konštantne presadzovanej materiálnej ochrany ústavnosti, nutné hodnotiť tieto (formálne) dve konania materiálne ako to isté konanie, pričom aj Európsky súd pre ľudské práva posudzuje konanie ako jeden celok a prístup, pri ktorom sa neposudzuje konanie ako jeden celok, resp. sa neposudzuje celková dĺžka konania, považuje Európsky súd pre ľudské práva za príliš formalistický, ktorý nie je v súlade so zárukami čl. 6 ods. 1 dohovoru (porov. III. ÚS 694/2016, č. 22/2017 ZNaU).

12. Napriek tomu, že sťažovateľ v ústavnej sťažnosti tvrdí, že namietané konanie trvá viac ako 7 rokov, predmetom tohto konania pred ústavným súdom môže byť len posúdenie postupu krajského súdu v období po zrušení jeho rozsudku z 21. júna 2017 najvyšším súdom a vrátení veci na ďalšie konanie, teda v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Co 70/2020. Ako už totiž bolo uvedené, postup krajského súdu v konaní pôvodne vedenom pod sp. zn. 2 Co 558/2013 bol predmetom prieskumu zo strany ústavného súdu (bod 5 tohto uznesenia), pričom v období po vydaní predmetného nálezu sa vec nachádzala v dôsledku dovolania uplatneného sťažovateľom na najvyššom súde, ktorý uznesením č. k. 2 Cdo 135/2018 z 19. decembra 2019 rozsudok krajského súdu z 21. júna 2017 v napadnutých výrokoch zrušil a v rozsahu zrušenia mu vec vrátil na ďalšie konanie. Dĺžku trvania dovolacieho konania pritom nemožno pričítať na ťarchu krajského súdu. Od predloženia spisového materiálu odvolaciemu súdu, t. j. od 29. mája 2020 do podania ústavnej sťažnosti, trvalo namietané konanie približne 9 mesiacov, čo ústavný súd nepovažuje za nezlučiteľné so základným právom sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd pritom prihliadol aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v obdobných veciach, podľa ktorej dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

13. Navyše, podľa zistenia ústavného súdu v čase jeho rozhodovania o ústavnej sťažnosti už krajský súd opätovne rozhodol o odvolaní sťažovateľa v intenciách zrušujúceho uznesenia najvyššieho súdu uznesením č. k. 15 Co 70/2020-314 z 28. apríla 2021, teda len dva mesiace po podaní ústavnej sťažnosti, a spis bol následne okresnému súdu expedovaný 8. júna 2021.

14. Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že trvanie namietaného konania nedosahuje v danom prípade z pohľadu existencie zbytočných prietáhov ústavnoprávny rozmer, preto ústavnú

sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

15. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších požiadavkách sťažovateľa stratilo svoje opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. novembra 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu